

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de
Heiligen der Laatste Dagen.

(Opgericht in 1896.)

Niemand kan twee heeren dienen; want of hij zal den eenen haten en den anderen liefhebben, of hij zal den eenen aanhangen en den anderen verachten: gij kunt niet God dienen en den Mammon.

JEZUS CHRISTUS.

No. 10

15 Mei 1913.

18e Jaargang.

ONSTERFELIJKHEID DER ZIEL. I)

Nadat de verschillende dingen der aarde, die den mensch tot eene toekomstige woonplaats zoude worden, allen in orde waren gemaakt, lezen we in het tweede hoofdstuk van Genesis, dat God de Heer den mensch formeerde uit het stof der aarde, waarna Hij den adem des levens in zijne neusgaten blies, en „alzo werd de mensch tot eene levende ziel.”

De onderscheidene dingen der wereld waren uit het stof gemaakt, welker stof vrijelijk aangenomen kan worden, als reeds lang van te voren te hebben bestaan. Den oorsprong te verhalen van het stof zelve, ligt buiten de grenzen van het menschelijke verstand. Genesis 1 : 1 zegt, dat in den beginne door God den hemel en de aarde gemaakt werden. Dat begin daartoe zonder eenigen twijfel ver voor dat de eigentlijke schepingsperiode begon, en in dat begin is dan natuurlijk ook het stof daargesteld, waaruit later de dingen der aarde en hare vormen werden opgebouwd. De leer van de Heiligen der laatste dagen kan zich zeer goed vereenigen met de zienswijze van de tegenwoordige wetenschap, dat namelijk die stof zich pas langzamerhand gevormd heeft, en zonder de uit-

¹⁾ Het zal onzen lezers bekend zijn, dat de leer van de Kerk van Christus is, dat wij als Heiligen der Laatste Dagen onder „ziel” datgene zouden verstaan, wat men gewoonlijk gewend is aan te duiden als de vereeniging van geest en lichaam. Den geheelen mensch dus, als een wezen door God geschapen; terwijl de geest op zich zelf beschouwd, dat gedeelte van het menschelijk wezen is, wat in de secten om ons heen, gewoonlijk de ziel wordt genoemd. Dien adem namelijk, waarvan in het artikel sprake is, en die door God geblazen werd in de neusgaten van den mensch, waardoor hij tot eene levende ziel werd, is de geest.

Ofschoon we ons van deze onderscheiding zeer goed bewust waren, hebben wij echter bij de behandeling van het onderwerp dat buiten beschouwing gelaten, om het aan de hand van de uitspraken in den Bijbel vermeld, des te duidelijker voor te kunnen stellen.

voerende almacht van God voorbij te zien, kunnen wij ons heel wel vereenigen met de gedachte, dat de stof, waaruit de aarde zelve bestaat, langzamerhand pas een vastere vorm heeft aangenomen.

Hoe dit zij, op een gegeven oogenblik is de Heere begonnen om die ruimte, die chaos, in te richten tot eene woonplaats voor den toekomstigen mensch. Toen dan nu die dingen allemaal gereed waren, die schoone woning, bestraald door de zon van uit het overweldigend firmament, toen alle soorten van planten, en bloemen, van uit de jonge aarde waren ontsproten, toen de Heer de plaats geschikt achtte om die met levende wezens te bevolken, en toen daarna Hij de minderwaardige wezens der schepping te voorschijn had geroepen, toen ook formeerde Hij een wezen, geheel in overeenstemming met Zijn eigen beeld gemaakt. Een wezen wat Zijn lichaam bezat, wat evenals de wezens in den hoogen, op enen anderen werelddol allicht, intelligentie op het voorhoofd stond gedrukt, en die voorbestemd was om als heerscher op deze ingerichte planeet op te treden, en het overige gedeelte van de schepping aan zich te onderwerpen. Toen dan nu het daarvoor bestemde lichaam gereed was, blies God den adem des levens in zijne neusgaten, en „werd hij” — de mensch — „alzo tot eene levende ziel.”

In dezen zin nu komt het woord ziel in eene andere beteekenis voor als wij het meestal gewend zijn te gebruiken. Als wij over de ziel spreken, dan denken wij gewoonlijk enkel aan het geestelijke, het onzichtbare, en het raadselachtige element in ons bestaan, en laten wij daarbij het lichaam geheel buiten beschouwing. Niet zóó is de beteekenis van het woord ziel in dezen tekst, ons den oorsprong meldende van het eerste bestaan. De ziel, die hier wordt bedoeld is de vereeniging van den geest met het pas ontworpen lichaam. Pas nadat de Heer in de neusgaten den adem des levens geblazen had, werd de mensch levend, en toen pas werd en was hij eene ziel, zegt hier het bijbelwoord. De ziel dus was datgene wat er ontstond, nadat dat laatste proces had plaats gegrepen; vandaar dat hier aan het woord ziel de beteekenis van geest en lichaam tezamen, moet worden gehecht. In dien zin gesproken, zouden wij tot de gevolgtrekking moeten komen, dat onze ziel slechts van een eindig bestaan is. Zonder ten opzichte daarvan onzen blik naar de toekomst te richten, en ons bezig te houden met de vraag of die vereeniging van geest en lichaam later opnieuw voort zal gaan, om gezamentlijk verbonden, te blijven bestaan, hebben we in elk geval aan dezen toestand alhier, bij den natuurlijken dood namelijk, waar lichaam en ziel van elkander worden gescheiden, een einde ontdekt, en kan zodoende dat bestaan niet meer als eeuwig worden aangeduid.

Het woord *ziel*, in den bijbel zoo dikwijls gebruikt, komt echter ook menigmaal voor in zoodanige beteekenis, dat er alleen den geest mede wordt bedoeld. Beide uitdrukkingen worden door elkander gebruikt. We lezen bijvoorbeeld in Numeri 23 : 10, dat Bileam, sprekende over het volk van Israël, zeide, „mijne ziel sterve den dood des oprechten, en mijn uiterste zij gelijk het zijne!” Klaarblijkelijk bedoelt Bileam hier de vereeniging van ziel en lichaam, dus *ziel* in de eerste beteekenis van het woord. In Richteren 16 : 30, lezen wij, dat Simson zeide, „mijn ziel sterve met de Filistijnen”, en op 't zelfde oogenblik verrichtte hij de laatste daad zijns levens, door het huis, waarin de vorsten der Filistijnen vergaderd waren naar beneden te doen storten, alwaar ook hij zelve het leven bij moest laten. Ook hier wordt het woord *ziel* gebruikt, om de vereeniging van geest en lichaam aan te duiden. Andere teksten daarentegen, zooals in Deut. 4 : 9, 1 Sam. 23 : 20, Ps. 6 : 4, 10 : 3, 11 : 1, 119 : 25, Spreuken 3 : 22, Jes. 29 vers 8, 58 : 9, Ezech. 27 : 31, enz., waarin eveneens sprake is van *ziel*, geven duidelijk te kennen dat daar alleen het geestelijk bestanddeel van den mensch wordt bedoeld.

In den zin nu, waarin wij een oogenblik willen spreken over de *ziel*, hebben ook wij die laatste meening op het oog, de *ziel* namelijk beschouwd als geest, of datgene wat het lichaam levend doet zijn; dien adem, die God blies in de neusgaten van den mensch, toen hij geschapen was uit het stof, en hem daardoor in dien anderen zin tot eene levende ziele maakte

Het geloof van de Heiligen der Laatste Dagen is, dat die *ziel* of geest onsterfelijk is. Dat die *ziel* voort zal leven nadat het lichaam niet alleen ter ruste is gelegd, maar nadat het reeds ontbonden en tot de oorspronkelijke volume van stof weer is teruggekeerd. Ofschoon de Heiligen van dezen dag niet het algemeene geloof van het tegenwoordige Christendom deelen, dat die geest of *ziel*, zoodra wanneer de dood van het lichaam is ingetreden onmiddellijk voor eeuwig naar de plaats van hare laatste bestemming zal gaan, en óf onmiddellijk in den hemel opgenomen, óf onmiddellijk in de hel nedergeworpen zal worden, zoo aan de andere zijde deelt het evangelie van Christus niet de meening van sommige andere secten, die ook onder het Christendom worden gesteld, en die vermeenen, dat na den dood van het lichaam niet alleen het lichaam niet meer een zelfstandig bestaan voortzet, maar dat ook de geest, als zichzelf bewust wezen, dan niet meer bestaat, maar in werkelijken zin te slapen wordt gelegd, en het af zal hangen van andere invloeden of en wanneer die slaap zal eindigen, om dan later weer het leven, weliswaar op eene andere plaats, maar dan toch weer voort te zetten. Zooals gezegd, ook dat gevoelen deelen de Heiligen der Laatste Dagen niet, maar

achten dat in elk opzicht én met de rede, én met het geopenbaarde Godswoord geheel en al in strijd.

De geest of ziel van den mensch is onsterfelijk. Dit leerden door alle eeuwen heen de voornaamsten van 's werelds geleerden en zij, die in de Goddelijke dingen door ons moeten worden beschouwd als het meeste ontwikkeld te zijn. Alvorens we ten opzichte daarvan echter het oog richten op de boeken door ons als het woord van God beschouwd, en wier uitspraak voor ons dus bindende behoort te zijn, laten we eerst een enkel bewijs voorstellen, dat in de rede voor het grijpen ligt.

Het leven van den mensch betrachtende, valt ons oog als onwillekeurig op een groot mysterie wat daarbij te aanschouwen valt. Dit levensraadsel is het volgende: Elk mensch bijna gevoelt in zich eenen drang om de tijd spoedig en vlug te laten voorbijgaan. Hoe verder de ontwikkeling van het menschdom over het algemeen gaat, hoe meer de drift te voorschijn treedt, om pogingen aan te wenden den tijd te laten passeeren. Geen middel van vervoer is voor onze dagen bijna meer snel genoeg. Geen levenswijze gaat meer vlug genoeg. Alle dingen moeten en zullen worden gehaast, en wel verre er van daan om dit streven in elk opzicht goed te keuren, leert het ons toch eene groote les. Wij zien hierin de drift van den mensch om vooruit te gaan. Om als het ware het uur van zijnen dood te verhaasten. Hoewel een redelijk en normaal mensch niet naar zijnen dood verlangt, en waar zulks bij enkelen zich soms voordoet, we altoos een ziekelijken uitwas te constateeren hebben, daar zien we toch in dat haasten en dat streven een verlangen om den tijd op vleugelen te laten versnellen. Noch meer treedt dat in het licht, zoo wanneer er op de een of andere wijze eene blijde gebeurtenis in het vooruitzicht is gesteld geworden. Dan kent het verlangen om toch maar den tijd die nog van die voorgestelde gebeurtenis ons scheidt te laten vervliegen, geene grenzen meer. Dag op dag hooren we dien wensch op de meest duidelijke kenbare wijze uiten. Toch is, gesteld dat de mensch het vermogen zoude bezitten om de tijd nader bij te doen komen anders dan langs den natuurlijken weg van geduldig afwachten, dan op 't zelfde oogenblik ook ons leven den dood ééne, of allicht wel meer dan eene schrede dichter nabij gekomen. Aan de andere hand, zooals gezegd, verlangt niemand naar zijnen dood. Voelen we niet het groote contrast wat hierin ligt opgesloten? Aan de eene kant verlangen we dat de tijd voorbij zal gaan, en aan de andere zijde zien we ons jaar op jaar een jaar ouder geworden, en denken we niet met angst aan het steeds meer naderende einde, toch geeft het ons als het ware een gevoel van weemoedige teleurstelling, te weten dat er reeds weer een jaar is gegaan, en dat

jaar voor ons zoo kort heeft geschenen Eenigszins dieper deze gevoelens ontledende, spreken die ons dan niet van het ingeschapen bewustzijn door ons allen bezeten, dat er in de toekomst nog een eindeloos leven voor ons is om door te leven, en dat derhalve een weinig tijd niet zooveel gewicht in de schaal legt om de lengte daarvan niet gaarne aan onze dierste wenschen te willen opofferen? En ofschoon nu het kweeken van deze gevoelens ons op den duur zeer zeker bedriegelijke beelden voor zal spiegelen, — want in werkelijkheid heeft iedere minuut, neen iedere seconde zelfs, voor allen van ons een groote waarde, al was het alleen maar om dat het niemand van ons gegeven is om een el aan onze lengte toe te doen, — niettegenstaande dat, is het toch tevens een bewijs, dat wij dat zekere bewustzijn gevoelen en waarnemen, waaraan wij allicht geenen naam weten te geven, maar wat we kennen, en wat ons, — zooals gezegd, — spreekt van een eindeloos bestaan in de toekomst.

De bewijzen der rede echter kunnen en mogen, krachtens ons standpunt als leden van Christus Kerk, die in geopenbaarde woorden van God als afdoende bewijzen gelooven, niet door ons worden beschouwd als axioma's. De rede kan falen, en al is de intuïtie ook nog zoo natuurlijk, en al liggen de gevolgtrekkingen ook nog zoo voor de hand, toch eischt ons standpunt eene allen twijfel buitensluitende bevestiging van de Goddelijke openbaringen.

En aan die openbaringen ontbreekt het niet. Het eenmaal aan den mensch gegevene leven is van eeuwig karakter. Hij die het gaf, is zelf eeuwig, en als natuurlijk gevolg daarvan zijn ook de groote gaven door Hem uitgestort van eeuwigen aard. We lezen in den 133sten Psalm, dat loflied op de liefde, dat die liefde als de kostelijke zalf is, die van af het hoofd van den Hoogenpriester tot op zijnen baard nederdruipt, en de zoom van zijne kleederen zelfs doortrekt. Van de liefde wordt daar gezegd, dat zij den dauw des hemels gelijk is, die nederdaalt op de bergen van Zion, want, „waar de liefde woont, aldaar”, zoo besluit den dichter zijne verheven ontboezeming, „gebiedt de Heere den zegen, en het leven tot in eeuwigheid.” Toen de Heer Jezus in veel latere dagen tot het overblijfsel van het eenmaal zoo glorievolle Israël gekomen was; dat Israël, wat die les daar door een van hunne verhevenste dichters zoo schoon gegeven, had gefaald in practijk te brengen, en daardoor van dien milden zegen des Heeren voor een deel althans verstoken was gebleven, toen dan Jezus tot hen predikte, en nadat hij eene groote menigte op wonderdadige wijze had gespijzigd, zeide Hij ten slotte, ziende, dat eene groote schare Hem volgde om der brooden wille, die Hij hen had verstrekt, „Werkt niet om de spijs die vergaet, maar om de spijs die blijft tot in het

eeuwige leven, welke de Zoon des menschen ulieden geven zal." En nadat de discipelen hunne verwondering te kennen hadden gegeven over het vreemde van Zijne leer, die zij toen nog niet in staat waren om volkomen te kunnen begrijpen, lichtte Hij hen toe, dat het de wil was van den Vader, die Hem gezonden had, dat „een iegelijk, die den Zoon aanschouwt, en in Hem gelooft, het eeuwige leven hebbe." In dezelfde toespraak nogmaals hunne aandacht vestigend op Zijne persoonlijkheid, en het belangrijke van Zijne komst en werken verbonden met hunne zaligheid, zeide Hij ten slotte nog tegen hen: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik ulieden, tenzij dat gij het vleesch des Zoons des menschen eet, en Zijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven." (Joh. 6 : 27, 40, 53—54).

In het 10 de hoofdstuk van zijne beschrijving van het Evangelie verhaalt ons Johannes dat Jezus de volgende merkwaardige woorden gebruikte: „Mijne schapen hooren Mijne stem, en zij volgen Mij. En ik geef hun het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan, in der eeuwigheid." „Dit", — zoo zeide dezelfde Heer, in zijn gebed tot den Vader voor het welzijn van hen, die in Zijnen naam reeds geloofden, of in de toekomst nog daarin zouden gelooven, — „is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt."

De apostel Paulus in zijnen brief aan de Romeinen, zegt in het tweede hoofdstuk, vers 7, het volgende: „Welke (God) een iegelijk vergelden zal naar zijne werken; dengenen wel die met volharding in goeddoen, heerlijkheid, en eer, en onverderfelijkheid zoeken het eeuwige leven, maar dengenen die twistgierig zijn, en die der waarheid ongehoorzaam, doch der ongerechtigheid gehoorzaam zijn, zal verbolgenheid en toorn vergolden worden." In denzelfden zendbrief, het zesde hoofdstuk, zegt de apostel, vers 23: „Want de bezoldiging der zonde is de dood, maar de genadegift Gods is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onzen Heere." De apostel Johannes verder, schrijft in zijnen algemeenen zendbrief aan alle de Heiligen, dat het leven geopenbaard is, en dat zij, (Johannes en zijne mededienstknechten en getuigen) dat leven gezien hadden, en met hunne oogen aanschouwd, van welk feit hij in dien brief getuigenis geeft. „Wij verkondigen ulieden", — zoo gaat hij voort, — „dat eeuwige leven, hetwelk bij den Vader was, en wat ons is geopenbaard."

Judas zegt in het 21ste vers van zijnen brief: „Bewaart uzelf in de liefde Gods, verwachtende de barmhartigheid van onzen Heer Jezus Christus ten eeuwigigen leven."

De apostel Johannes, verbannen zijnde naar het eiland Patmos, vertelt van eene openbaring hem door Christus zelven gegeven, waarin namelijk de Heer belooft aan al degenen,

die in het strijdperk der wereld zullen overwinnen, door Hem — den Heere — gegeven zal worden te eten van den boom des levens, die in het midden van het paradijs Gods is. (Openb. 2 : 7.)

Waartoe echter de Schriftuurplaatsen vermenigvuldigd; waartoe nog verwezen naar de zielen der afgestorvenen, die gedood waren om het woord Gods, en om het getuigenis wat zij daarvan bezaten, en waarvan Johannes ons vertelt, dat zij met groote stem van onder het altaar riepen: „Hoelang, o heilige en waarachtige Heerscher! oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet van degenen, die op de aarde wonen?” Waarom gesproken van de geesten, die in de dagen van Noach hadden gezondigd, en wel leefden, maar hunne straf uit moesten dienen, totdat de Heer Christus, na als het eerste gedeelte van Zijne zending, Zijn vleeschelijk lichaam op aarde in beulshanden te hebben gelaten, thans het tweede gedeelte van Zijn verheven werk begon, door die geesten loslating van hunne banden te prediken daar in het schimmenrijk? (1 Petr. 3 : 18—20). Waartoe nog verwezen naar de geschiedenis van Saul te Endor, alwaar deze eens zoo vrome koning zich verlaagde om zich te bemoeien met hen, die ten allen tijde onder het aloude volk van Israël gevonden zijn geworden, en het zich namelijk ten taak stelden, geesten op te roepen om door de mededeelingen van dien de toekomst te weten te komen. Uitdrukkelijk had de Heere gezegd, dat het het volk verboden was om de „dooden te vragen,” dewijl God de Heer andere en betere kanalen had voorbeschikt om Zijn volk datgene mede te deelen wat zij met betrekking tot de toekomst noodig hadden te weten. Werd de daad zelve afgekeurd door den Heer, op 't zelfde oogenblik strekt het als een bevestigend bewijs, dat de dooden in elk geval, al was het dan ook door ongeoorloofde middelen, te vragen waren, en derhalve moesten leven om van antwoord te kunnen dienen.

De ziel, of de geest des menschen, dat gedeelte, waarnaar in het begin van ons artikel verwezen, wat door den Heer in de neusgaten van den eersten mensch geblazen werd, is van eeuwigen oorsprong, en kan en zal nimmer sterven. Het intelligente zijn, door God gegeven, was een gedeelte van Hem zelve, en moet daarom even als Hij zelf eeuwig is, ook eeuwig zijn.

De toekomstige toestand van dien geest of die ziel, die een zelfstandig bestaan voor zal blijven leiden, nadat zij uit het tijdelijk aangenomen lichaam is verhuisd, hangt echter ten allernauwste samen met datgene wat met die ziel wordt gedaan, tijdens ze zich nog hier in haren sterfelijken tabernakel bevindt. Niet dien tabernakel, maar het innerlijke daarvan is de mensch. De ziel gebruikt enkel dit stoffelijk omhulsel om

zich te kunnen vertoonen in een kleed gelijk gemaakt aan de dingen ,die haar alhier omringen; en waar ze krachtens de eeuwige wetten haar van God gesteld, hier op aarde met zonde en de gevolgen daarvan in aanraking moet komen, dient haar dit lichaam slechts, om zich aan de omstandigheden alhier ontmoet, aan te passen. We weten door de oepeningen van vroeger en thans, dat dezen toestand voor dien geest niet de eerste toestand van bestaan is, maar dat zij veel vroeger op eene andere plaats leefde en vertoefde, en ook daar geroepen was om de maat van hare schepping te vervullen. Toen haar tijd gekomen was, om naar hier te gaan, evenals straks nogmaals haar tijd zal komen om weer uit dit dit leven te verscheiden, werd de kennis van dat voorbestaan haar ontnomen, om onbeïnvloed door hetgeen haar aldaar was overkomen opnieuw vrijelijk te kiezen tusschen het ten verderve strekkende kwade, en het tot de hoogste glorie opvoerende goede, zoodoende haar bestaan meer en meer volmakende, en langzamerhand leerende om haren Voortbrenger na te streven op die eeuwige banen van nimmer eindigen voortduur en nimmer eindigenden vooruitgang. Voor de vluggere vooruitgang is dit lichaam haar in betrekkelijken zin een hinderpaal, maar op 't zelfde oogenblik strekt het haar tot eene noodzakelijke oefenschool, aangezien de kennis in verband met de omstandigheden, hier opgedaan, haar nergens anders geleerd zoude kunnen worden. Is straks echter die oefenschool voorbij, en door het ondergane lijden het noodige geduld geleerd geworden, dan zal zij zich van hare vleesche-lijke banden ontdoen, en als het ware met arendsvleugelen zich opwaarts kunnen verheffen, zich koesterende in het licht wat afstraalt van het glanzend aangezicht van hen die haar aldaar tot leidlieden zullen worden toegevoegd. De geest of ziel is hier, door dat ze te zorgen heeft voor het welzijn van het stoffelijk lichaam, met al zijne behoeften en nooden, verplicht een groot gedeelte van hare aspiratien te besteden om die verzorging van dat onhulsel mogelijk te maken, maar als dat lichaam achter is gebleven, en in de groeve ter vertering en ontbinding wordt gelegd, om zich weer te vereenigen met de volume van stof, waaruit het was genomen, dan zal de eeuwige geest, de eeuwige ziel, die door den Heer als eenen adem in de neusgaten van den eersten mensch werd geblazen, en voorts tot een ieder van zijne nakomelingen langs het natuurlijk proces der geboorte, gekomen is, onbelemmerd voorwaarts kunnen gaan, om tijdens zich voor haar een nieuw lichaam ontwikkeld, te pas gemaakt aan haar nieuwe omstandigheden, al hare nog sluimerende intelligenties, onder de veranderde omstandigheden te ontwikkelen.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie :
ROSCOE W. EARDLEY

Assistent :
B. TIEMERSMA

PINKSTERFEEST.

De belofte van den Zaligmaker, toen hij op het punt stond zich van Zijne jongeren te scheiden, was, dat binnen korten tijd hen de groote gave van boven zoude worden gegeven, namelijk den Trooster, voor welk doel Hij naar den Vader moest gaan om hen die te zenden. Hij vermaande hen om in Jeruzalem te verblijven, totdat zij deze gave zouden hebben ontvangen. Met Zijne alwetende kennis was Hij er zich van bewust, dat Zijne jongeren, althans geroepen om zelfstandig in de wereld op te treden, en zich Zijne lessen hun ten nutte te maken, niet in staat zouden zijn dit werk te aanvaarden, om namelijk tegen de wereld van Hem — den verachte — te getuigen, dan tenzij zij aangedaan waren geworden met kracht uit de hoogte. Hij wist dat ze veel, oneindig veel meer moed noodig zouden hebben dan ze op dit oogenblik nog bezaten, en eveneens zich bewust waren. Hij wist dat den invloed, die Hij zelve gedurende den tijd, dat Hij met hen vertoefde, over hen had gehad, hen straks, wanneer niet door andere middelen gesterkt, zou verlaten, en al had ook Petrus in vromen ijver nog pas geleden zijn zwaard getrokken om zijnen Meester te beschermen, hij wist dat diezelfde Petrus eveneens nog maar kort geleden zwak genoeg was geweest om hem in de ure van werkelijk voor hem dreigend lijfsgevaar, te verloochenen. Onmogelijk zou het voor de jongeren zijn geweest om zoo de wereld in te trekken. Onmogelijk om met zoo zwakke krachten het groote werk der prediking te beginnen. Bovendien waren er zeer vele zaken, die de Heer hen tijdens Zijne omwandeling met hen wel geleerd had, maar die hen voor een zeker gedeelte weer waren vergeten, en voor een ander gedeelte niet door hen waren begrepen geworden. Hij stond daar op dat laatste oogenblik voor hen als eenen vader tegenover zijne kinderen, die gereed staat hen eenen tijd lang te verlaten, en zich uitput in gedachten omtrent waarschuwingen en onderwijzingen hun toekomst betreffende, wanneer hij zelve er niet zal zijn hun zwakke handen te vatten om hen langs het hobbelig spoor te leiden.

Dit alles was den Zaligmaker zich bewust. Ook echter gevoelde Hij in de aderen van Zijn opgestaan lichaam den geest des levens vloeien, die de plaats van het bloed had ingenomen, en daarmee de kracht om Zijne jongeren bij te staan, ook al was hij persoonlijk niet meer met hen. Hij

herdacht het feit, dat de eenheid door Hem en den Vader gevormd, nog door een derde werd gedeeld, door dien Geest namelijk, die uitgaat van den Vader en den Zoon, en door Hen rijkelijk geschonken wordt aan al degenen, die gewillig zijn Hunne geboden te onderhouden. Hij herdacht, dat, wanneer Hij straks in de woningen van eeuwige glorie, voor Hem toebereid, zoude zijn aangekomen, dat dien Vader en dien Geest dezelfde gedachten zouden hebben gekoesterd die hem overmanden op het oogenblik dat Hij gereed stond afscheid te nemen van Zijne toekomstige apostelen en getuigen. Van daar dat Hij met zekerheid de gedachte wist uit te spreken, dat straks, wanneer Hij tehuis zoude zijn aangekomen, Hij hen dien Trooster zoude zenden, die Geest der Waarheid, die Hen leiden zou, hen indachtig makende alles wat Hij hen had verkondigd, en nog vele dingen daaraan toe zoude voegen, hen sterkende en schragende voor het moeilijke werk wat hen te wachten stond. Zegenend dan breidde Hij Zijne handen over hen uit, en we lezen verder, dat Hij opvoer, en zij Hem nastaarden, totdat eene wolk Hem van voor hunne oogen wegnam. Na nogmaals herinnerd te zijn aan de woorden het laatste door Hem gesproken, door eenen engel, die gezien werd op het oogenblik dat de Zaligmaker, hun geliefden Meester, uit hunne oogen verdween, en getroost te zijn geworden met de belofte, dat diezelfde Jezus, die nu weliswaar van hen was weggenomen geworden, alzoo weder zou komen op dezelfde wijze als zij Hem hadden zien henenvaren, gingen zij naar Jeruzalem om aldaar de vervulling van de gegevene belofte te verwachten. Tien dagen toefde dien Geest. Tien dagen hadden zij te wachten. Het tijdsbestek wat nog ons hedendaagsch Pinksterfeest scheidt van den Hemelvaartsdag, brachten zij daar in die stad van wonderen door Hem gewrocht door, om eindelijk, toen zij op den eersten dag der week, ter herinnering aan het feit, dat Hij op dien dag was opgestaan, te zamen waren vergaderd, de vervulling te zien van hetgeen eens door hunnen Voorganger was beloofd geworden. Hoe vreemd was het hen te moede. Hoe geheel verschillend zal de vervulling geweest zijn van de gedachte, die zij zich daarvan hadden gevormd. Tongen van vuur zetelden op een ieder van hen, nadat de komst van den grooten Trooster eerst aangekondigd was geworden door het geluid van eenen geweldig gedreven wind. De invloed van den Geest werd echter onmiddellijk gevoeld, en Petrus, als de oudste, en aan wien de Heer de leiding van Zijne kudde had toevertrouwd, stond op, met de elfen, verhief zijne stem, en gaf daar in die opmerkenswaardige ure, de eerste predikatie over het evangelie van Hem, die een tijdlang onder de Joden aldaar had vertoefd, maar die Hem niet hadden willen erkennen.

Zonder twijfel zullen de apostelen over het succes van

hun eerste vergadering zeer tevreden zijn geweest. Niet minder dan eene menigte van drieduizend menschen werd er dien dag tot de kudde van Christus toegevoegd. Een succes zóó groot, dat het ons, die de predikers zijn van datzelfde evangelie, haast jaloersch zoude maken. Wel zijn allicht al die drieduizend niet staande gebleven in het hen overgeleverde geloof, en zullen er zonder twijfel heel wat Ananiassen en Safiera's bij zijn geweest, maar toch kan hier den invloed van den Geest des Heeren worden beschouwd, en op de duidelijkste wijze worden waargenomen.

Dat was het eerste Pinksterfeest. Sedert dien zijn er door de zich noemende volgelingen van Jezus en van die apostelen, negentien honderd pinksterfeesten gevierd geworden, en nog is de toekomst van den Zoon des menschen niet daar. Nog heeft de groote Meester geene gelegenheid kunnen vinden om terug te keeren, terug gehouden allicht door de zonden der wereld. Niet langen tijd daarna openbaarde zich de groote afval, waarin de Heiligen der laatste dagen eveneens gelooven, en zeer lang daarna bedekte duisternis den aardbodem; totdat in deze dagen wederom het licht is ontstoken, wat voor eeuwig zal te schijnen blijken. Dien zelfden Geest wordt wederom genoten door Zijne trouwe volgers van den laatsten dag, en aan hen is de hernieuwde uitdeeling van datzelfde evangelie toevertrouwd geworden. Wij allen maken deel uit van dat volk. Wij allen hebben verantwoordelijkheid in deze taak op onze schouders gelegd gekregen, en ook wij allen hebben te zoeken naar de sterkte en de kracht van dien Geest. Dien zelfden Geest is ons gegeven geworden door het opleggen der handen van de dienstknechten Gods, zooals hunne trouwe voorgangers in vroegere dagen dat hebben gedaan. Vieren ook wij een Pinksterfeest mede? Vieren ook wij eene gedachte mede aan dien grooten Trooster, die even gewillig is, en aan wien de gelegenheid is geboden geworden om in onze harten eveneens verblijf te houden? Door den doop zijn wij gerechtigd geworden dien Geest te ontvangen, en door dien doop is die Geest gerechtigd geworden van ons bezit te nemen. Hem verhindert niets anders dan onze eigene onwil om Hem te koesteren en te kweeken, opdat Hij ook in ons als in de apostelen van ouds, eene levensuiting wordt.

Laten wij uit doen komen dat wij Heiligen zijn zoowel als zij van ouds, en dat er tusschen ons en hen geen ander verschil bestaat, dan dat wij den naam dragen van Heiligen der laatste dagen, waar onze broederen van voorheen gekenmerkt werden als Heiligen der eerste tijden.

ALS EEN KLEIN KIND.

„Tenzij ge wordt als een klein kind, ge kunt het Koninkrijk der hemelen niet ingaan.” — Deze woorden door den machtigsten Meester gesproken, hebben aanleiding gegeven tot het uitdrukken van menige schoone gedachte. Groote redenaars en sprekers in het publiek hebben ze gebruikt als tekstwoord van schoone redevoeringen. Groote poëten hebben het hier uitgedrukte idee ingeweven in hunne zangen en groote zangers hebben de hoogste lof bezongen van: „Tenzij gij wordt als een klein kind”. Zeer duidelijk dus is het, dat zoo wij het Koninkrijk des Hemels in willen gaan, wij worden moeten als een klein kind. Maar om daartoe te geraken, is het noodig wat wij eene juiste voorstelling ons weten te maken van het ideaal van een klein kind. Wij dienen zeer goed vertrouwd te zijn met de hoedanigheden van datgene, waarnaar wij zoekende zijn. En tevens zouden wij nimmer vergeten dat er een zeer groot verschil bestaat tusschen kinderlijk en kinderachtig.

Wat is het ware, of het ideale kinderlijke? Het is zich van zijn eigen bestaan onbewust, niet als een afzonderlijk wezen, maar van het feit wat voor plaats het inneemt in het geheel. Het is er niet schuldig aan om zichzelf te vergelijken met anderen; ermede voldaan zijnde zooals hij is. Het leeft het leven van eenen dag, of met andere woorden, het leven van het tegenwoordige, zich niet bezorgd makende over de onzekerheden van de toekomst. Zijne genoegens zijn eenvoudig, impulsief en natuurlijk. Hij heeft weinig uit te staan en geeft zeer weinig om datgene wat behoorlijk is of wel staat. Hij heeft een onbeperkt vertrouwen in allen en alles. Hij vraagt niet „waarom” en „waartoe” aangaande de geboden van zijne ouders, maar hij gehoorzaamt ze. Niet omreden hij weet, dat datgene wat zij hem hebben verteld en geboden voor zijn of voor anderer goed is, maar om de eenvoudige reden, dat zijn geloof in hen volmaakt is. Hij geeft zijne liefde alleen omdat hij geliefd wordt, en niet omdat hij staat maakt op eenig loon. Hij is ten zeerste dankbaar voor alles wat voor hem gedaan wordt. Hij vergeet nimmer om met eenen glimlach te bedanken voor het voordeel hem aangebracht of voor de vriendelijkheid hem bewezen, met een kus of met een woord. Hij vergeet het verleden als te hebben bestaan in werkelijkheid, maar leeft het heden beter omreden het verleden. Hij is altijd gereed om te vergeten en te vergeven, om af te zoenen en weer vrienden te worden. Hij houdt van de oudste en beproefde vrienden het meest, maar een nieuwen vriend is hem op het eerste gezicht reeds welkom. Hij ziet gestadig vooruit, met groote hoop en blijmoedigheid, tot op dat punt dat zijn

leven ruimer van blik en meer volmaakt zal worden, en naar die tijd dat hij in staat zal kunnen zijn om meer daadwerkelijk goed voort te kunnen brengen. Hij vergeet nooit, dat kleintjes alleen gezien, en niet gehoord zouden dienen te worden. Hij eert den ouderdom en is altoos in waarheid nederig in tegenwoordigheid van dien ouderdom, omreden hij zijne onwetendheid en zijne onbekwaamheid erkent en weet, wanneer vergeleken met de grootere kennis en ondervinding van ouderen. Hij hongert en dorst naar kennis en naar rechtvaardigheid, en evenals het Christus-kind kan ook hij gevonden worden in den tempel, sprekende met de geleerden. Hij is eerlijk en oprecht, en ziet steeds recht vooruit. Twijfel ontsiert nimmer de trekken van zijn klein gelaat, en hij gelooft alles zonder eenig voorbehoud wat hem wordt verteld. Zijn afkeer en vrees voor de duisternis is instinctief en werkelijk. Hij is alleen voldaan door in het pad des lichts te loopen en voorwaarts te gaan, hetwelk leidt altijd voor- en opwaarts naar de regionen van hierboven.

Dit zijn ons inziens de ideeën van een klein kind wat Christus op het oog had toen Hij het der wereld en Zijne jongeren in het bijzonder als een voorbeeld stelde. Misschien zullen allicht uwe ideeën hiervan verschillen, maar ten laatste zal de som van uwe idealen zoowel als de onze, uitgedrukt kunnen worden in deze vier woorden: eenvoud, oprechtheid van geloof, gehoorzaamheid en trouw. Dit zijn de karaktertrekken welke een „waar” kind in het bijzonder kenmerken, en dit is het wat wij op onze reis door het leven zouden trachten te bereiken.

FRANKLIN R. SMITH.

AANGEKOMEN.

6 Mei 1913. Aangekomen zijn: Ouderlingen C. Murray van Welsville; Charles C. Jackson van Venice; Andrew C. Smith, van Salt Lake City; John H. Burningham van Bountiful; allen in Utah, en Marshall H. Flake, van Snowflake, Arizona.

Ouderlingen Murray en Burningham zijn naar de Arnhemsche, Jackson naar de Groninger, Smith naar de Amsterdamsche, en Ouderling Marshall is naar de Bredasche conferentie gezonden.

VERPLAATST.

Verplaatst is: Ouderling Earl J. Frandsen van de Arnhemsche naar de Rotterdamse conferentie.

VAN OVER DEN OCEAAN.

Wij ontleenen aan eenen brief, ontvangen van Ouderling J. N. Lybbert, voor eenige jaren terug, alhier op zending, het volgende:

Het zal nu spoedig zes jaar geleden zijn, sedert ik Holland verliet, en ik kan mij haast niet voorstellen dat dit alweer zoover in het verleden ligt. Soms tijds wanneer ik met mijne gedachten naar dien heerlijken tijd terug ga, en ze bepaal bij de vele lieve vrienden mij daar geworden onder uw midden, krijg ik haast het heimwee, en rijst er een sterk verlangen in mij op, om nogmaals opnieuw in uw midden te mogen vertoeven. Ik heb Holland lief; Holland, dat wondervol (schoone Holland! Ik lief het volk, ik bemin de Heiligen, en ik lief het werk. Ik heb onder hen in dat werk vertoeft, en met de edelste, reinste en liefdevolste ouderlingen, ofschoon zeer jong nog in jaren, was het dat ik voortging om het Evangelie van den Zoon van God te prediken. Dit alles is voorzeker eene bron van rijke sterkte voor mij geworden in het latere verloop van mijn leven.

Sedert ik thuis ben gekomen, heb ik eene cursus gevolgd van de hoogeschool alhier, gedurende twee jaar, en was op 't zelfde oogenblik onderwijzer aan eene lagere school, terwijl ik het aldaar verdiende geld besteedde om mijne kosten voor het hooger onderwijs te bestrijden. Thans ben ik verbonden aan het onderwijs in onze Kerkelijke Academies, verleden jaar in Cowley, Wyoming, en dit jaar hier te Vernal.

Het is, en naar ik hoop zal het altoos blijven, mijn streven om iets te doen te hebben in het werk van den Heer, want door ondervinding weet ik, dat Hij daar de hoogste zegeningen uitstort, waar Zijne kinderen gewillig zijn om voor Hem te werken.

Ontvang, en draag mijne beste groeten over aan al de Heiligen en in het bijzonder aan uwe lezers.

Uw toegenegeu broeder in het Evangelie,
Vernal, Idaho. J. N. LYBBERT.

AFSCHEIDSGROET.

Aan diegene van mijne vrienden, die ik niet in de gelegenheid ben geweest een afscheidsbezoek te brengen in het bijzonder, en aan de lezers van ons geliefd tijdschrift in het algemeen, roep ik bij dezen een hartelijk vaarwel toe. Moge de Heere ons allen zegenen, en staande houden in Zijn Evangelie, opdat het ons vergund mag zijn elkander eens weder te aanschouwen, hetzij hier, of aan de andere zijde van den oceaan, of aan de andere zijde van het graf.

Uw toegenegeu broeder,
FRED. E. WHITE.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Op 26 April 11. is er eene bijzondere vergadering gehouden te Gouda, alwaar als sprekers optraden, Conferentie-president Winslow R. Taylor, en Zendings-president Roscoe W. Eardley. Ofschoon er in het afzonderlijk gehuurde zaaltje slechts zeer weinigen aanwezig waren, zoo was niettegenstaande dat de Geest des Heeren in ruime mate tegenwoordig, en werd er met allen ernst en aandacht naar de uiteenzettingen van de beginselen van het Evangelie door de sprekers, geluisterd.

ONTSLAGEN.

2 Mei 1913. Van zijne zending alhier is eervol ontslagen, Ouderling Fred. E. White. Ouderling White kwam aan 1 Nov. 1910, en werd in de Amsterdamsche conferentie geplaatst, alwaar hij achtereenvolgens werkte in Alkmaar en Amsterdam I. Op 6 Oct. 1911, vertrok hij naar de conferentie van Arnhem, en werkte daar in de gemeente Nijmegen, totdat hij op 31 Oct. van 't zelfde jaar geroepen werd om de zending in Middelburg te openen, wat toen tertijsde nog gerangschikt was onder de Rotterdamsche conferentie. Van uit Middelburg werd hem 9 Oct. 1912, de gemeente te Utrecht, behoorende onder de Amsterdamsche hoofdafdeeling, aangewezen om over te presideeren. Alhier bleef hij tot den datum van zijn ontslag.

REISLIED.

Nauw is de weg en eng is het pad,
 Wat wij als Mormonen begaan.
 En waar w'ons verklaren, op 't land
 of in stad,
 Worden wij met verachting belaan.
 Maar, al worden wij moede, toch
 rusten wij niet,
 Wij weten dat Gode ons sterkt,
 Dat Hij onderweg, zelfs in 't bitterst
 verdriet
 Een ruste ons, en vrede bewerkt.
 Al verlaten ons ouders en vrienden
 gaan heen,
 Honderdvoudig geeft Gode 't ons
 weer.
 We behoeven slechts voorspraak van
 Jezus alleen,
 En de liefde van Hem, - onzen Heer.
 En al faalt soms de moed, O wij
 steunen elkaar.
 Ginds wacht ons een eeuwig tehuis.
 Geliefden in Hem, slechts een wijle
 nog maar.
 Tot 't eind droeg ook Jezus zijn
 kruis.
 We vinden geen vree in dit oord
 hier beneen;

Heeft niet Jezus ons eenmaal ver-
 klaard,
 Dat verdrukking en moeite zou
 worden ons deel,
 En geen vree Hij ons bracht, maar
 het zwaard?
 Soms zendt Hij den Trooster in 't
 heetst van den strijd,
 Als we nergens een uitweg meer
 zien,
 En heeft voor we 't weten Hij een
 hulp ons bereid,
 En beloont onze trouw bovendien.
 Komt, vatten wij moed en vernieuwen
 den strijd;
 Niet bedroefd, noch verslagen van
 hart.
 Troost! gij die licht in 't verborgene
 lijdt,
 Uw Heiland, Hij kent al uw smart.
 In eind'loze liefde blikk Hij op u meer,
 Ontlast u aan 't eind van uw kruis.
 „Ga in gij getrouwe, in de vreugd'
 van uw Heer,“
 Spreekt in liefde Zijn stem, - „gij
 zijt thuis.“

CHRISTUS' LIJDEN.

Het motief, wat Christus door heel zijn lijden heen ondersteunde en inspireerde, was tweeledig. Ten eerste was het om Zijns Vaders wil te volbrengen, uitkomende in het vervullen van de zaligheid des menschen, en ten tweede Zijne eigene liefde voor het menschdom, voor wier welvaren en bestemming Hij de zorg had aanvaard. Wel verre er vandaan, om het geringste gevoel van wraakgierigheid te koesteren tegen hen, die in het tarten van de wetten van God en menschen, Hem eenen onterenden dood brachten, koesterde Hij tot het laatste toe ontferming en medelijden voor hen. Hoor Hem in het uur van Zijne allergrootste smart overluid bidden: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.”

Niet minder is ook de liefde des Vaders, als getoond in het aannemen van het offer Zijns zoons; Hem, dien Hij in verrukking „Zijn geliefden” noemde, toestaande te lijden zooals alleen eenen God kon lijden: „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen Eeniggeborenen Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Want God heeft Zijnen Zoon niet gezonden in de wereld, opdat Hij de wereld veroordeelen zoude, maar opdat de wereld door Hem zoude behouden worden. En verder, hooren wij de onderwijzing van den apostel, dien de Zaligmaker zoo lief had: „Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God Zijnen Eeniggeborenen Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem.”

INHOUD.

Onsterfelijkheid der ziel	Blz. 149	Afscheidsgroet	Blz. 162
Pinksterfeest	„ 157	In ons eigen zendingsveld	„ 163
Als een klein kind	„ 160	Ontslagen	„ 163
Aangekomen	„ 161	Reislied	„ 163
Verplaatst.	„ 161	Christus' lijden	„ 164
Van over den Oceaan	„ 162		

Uitgegeven door de Ned.-Belg. Zending, Crooswijkschesingel
7 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen
der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50.
Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.